

i sin Tid var for at gaa med til Ølrestriktionerne, ikke mere er for Haanden. Alle var enige om, da vi i Krigsperiodens første Tid fik Indskrænkninger i Brugsretten til indenlandsk Byg og Sæd i det hele taget til Ølbrygning, at dette var nødvendigt for derved at bevare dette som delvis Erstatning for Brødkorn til Landets Forsyning med Brød. Vi havde ganske vist, da Krigen udbrød, dels ret store Beholdninger af udenlandsk Sæd i Landet, dels havde vi en Del svømmende; men under Krigen blev det umuligt for os at faa indført mere; og desuden, hvad jeg ikke skal komme nærmere ind paa, medførte de Bestemmelser, der blev truffet, hvorved købt eller tilstedeværende Sæd blev beslagnet til Overtagelse af Regeringen, at mange private atholdt sig fra vedblivende at indføre Sæd, idet de ikke vilde tage den dermed forbundne Risiko. Medens det altsaa den Gang var ganske i sin Orden, at disse Restriktioner blev indført, finder vi fra vort Partis Side, at dette absolut ikke er Tilfældet mere. Saa længe Krigen varede, maatte enhver finde sig i det, og efter at Krigen var sluttet, bestod Forordningerne jo endnu, men det var dog saaledes, at naar vi fik Tiltørslers udefra, kunde de benyttes til at brygge Øl af de vante Ølstyrker. Og selv om der ikke i selve Krigsperioden var Bestemmelser med Hensyn til Ølets Styrke, var det naturligt, at naar der kun var et meget begrænset Kvantum Byg for Haanden til Produktion af Øl, gik Bryggerne, for at faa et nævneværdigt Kvantum Øl frem, til en lavere Indbrygning, saa der kom forholdsvis mere Øl ud af et mindre Kvantum Sæd. Den første Bestemmelse vedrørende Ølets Styrke blev givet for et Kvantum dansk Byg, saa vidt jeg husker paa ca. 15 000 Tons, der kun maatte benyttes til svagere Øl, hvis jeg husker ret til Øl med ikke over $2\frac{1}{2}$ pCt. Alkohol. Derimod havde Bryggerierne Ret til at brygge stærkere Øl af det Korn, de indførte udefra, og det begyndte de ogsaa med; og de havde tilrettelagt Brygningen som i Tiden før Krigen, baade af Pilsner af den sædvanlige Styrkegrad og af Lagerøl og Porter. Saa kom imidlertid Forordningen af 6. Februar 1920, som paabød, at der ikke maatte brygges Øl med mere end 3 pCt. Alkohol. Det var, hvis jeg husker ret, nærmest af Valuta-

hensyn, af Hensyn til vor den Gang daarlige Stilling paa Pengemarkedet, at denne Bestemmelse blev truffet, dels for at der skulde kunne udføres Sæd, hvis vi havde mere end tilstrækkeligt, dels for at hindre, at der skulde købes mere end nødvendigt udefra. Forholdet var altsaa det, at medens vi i hele Krigsperioden havde kunnet brygge Øl af de vante Styrker, blev det, endda Aar efter at Krigen var sluttet, bestemt, at nu skulde det ophøre, nu maatte der kun brygges det, man populært kalder det tynde Øl. Denne Forordning af 6. Februar 1920 blev ændret ved en ny Bekendtgørelse af 18. Januar 1921, hvor det blev fastsat, at der maatte være 10 pCt. Ekstrakt, men stadig kun 3 pCt. Alkohol. Forholdet var samtidig dette, at medens det gennem disse Forordninger var forbudt her i Landet at producere stærkt Øl, var det tilladt efter Ansøgning at indføre udefra. Vi havde altsaa her i Landet Lov til at drikke stærkt Øl, naar blot det blev taget udefra, derimod ikke stærkt Øl, som var brygget her i Landet. Da den nugældende Lov Nr. 464 af 31. Oktober 1921 var til Behandling her i Tinget, blev der fra forskellige Ordføreres Side udtalt Ting, som jeg gerne vil have Lov til ganske kort at berøre. Det ærede Medlem Hr. Hedegaard, den ærede Ordfører for Venstre, udtalte blandt andet: „Disse Bestemmelser er af saa stor Betydning for vore Erhverv, at man maa finde det absolut rimeligt, at Spørgsmaalet om deres Bestaaen henvises til Rigsdagens Afgørelse.“ Det Lovforslag, som da var fremsat, havde i § 2 en Bestemmelse, der lød saaledes: „Bestemmelserne bortfalder, medmindre Rigsdagen beslutter, at de skal opretholdes uforandret eller ændret, og da fra hvilket Tidspunkt. Indstilling forelægges til Beslutning for begge Rigsdagens Ting, hvor den undergives een Behandling efter Reglerne for Lovforslags anden Behandling.“ Mens tidligere Indenrigsministeren delvis sammen med Afviklingsudvalget kunde træffe disse Bestemmelser, blev det nu selve Rigsdagen, der skulde have Afgørelsen. Endvidere udtalte det ærede Medlem Hr. Hedegaard, at § 2 slaar fast, at Rigsdagen har Afgørelsen i de for øvrigt faa Sager, der er tilbage, men af hvilke enkelte, det maa som sagt indrømmes, kan have indgribende Be-